

БОРБА®

Славяно-Български Манастирът – Зографът – Св. Гора (Атонът)

И не остана ли един-единствен Бог, който, ако истински не може да даде по-свят и човечен живот на хората, може да им даде поне вяра.

Защото, който вярва – страда по-малко.

Защото, който вярва – върви по-бързо пътя си.

Защото, който вярва – носи по-леко товара си.

Защото, който вярва най-сетне, по-леко понася мъките, които и Бог, и животът на земята стоварват върху него.

И неправдите на земния живот изглеждат по-поносими.

Марко Семов

*Централният
вход на Зографския
манастир*

Зографският манастир като архитектурен комплекс от култови, жилищни и стопански сгради получава цялостен архитектурен завършек през XIX в. Манастирът е един от най-големите архитектурни ансамбли на Света Гора – Атон. Днес “Зограф” наподобява средновековна крепост с един главен вход откъм север. Разнообразието на архитектурни и стилови особености се дължи на непрекъснатото дострояване и преустройства от 9-10 века насам. Преминал през трудни периоди на разрушение (1275-1276 г. – каталонското кръстоносно нападение, XV в. – набези на родоски рицари и др.), манастирът непрекъснато е възобновяван благодарение на дарения и помощ от всички области на България и Балканския полуостров. Истинското обновление започва през 1750 г., когато се построява т.нар. Банско крило от родолюбиви българи банскалии. В края на XVIII век се построява северното крило (1787-1818 г.), а северозападната част се обновява към 1869 г. Последните строителни работи се извършват през 1893 г. по западното и южното крило на манастира.

“13 века България”

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florenge, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Паприковъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 59, брой 6

Книжка сто деветдесет и втора

Ноември 2010

Към годишнината от 10 ноември 1989 г.

Вчера и гнес

Живеем в изключително време на огромни по обхват промени, които за сетен път доказват влиянието му върху живота и преценката за неговото многолико всекидневие. Същевременно то, **времето**, потвърди, че **идеологията**, включена във **властта**, променя своите приоритети и съдържание в зависимост от **мястото**, което заема при пространствено разположените нужди на обществото.

Изразители на тази взаимосвързаност между **време, идеология, власт, място и пространство** обикновено стават политическите партии. Още тук трябва да отбележим, че взаимната зависимост не е неизменна и много често е източник на кризи. Това става тогава, когато идеологията и програмата извън и във властта имат различно съдържание. Или казано на обикновен език, тогава, когато политическата сила – кандидат за властта, дава едни обещания, преди да я поеме, а след това или ги видоизменя, или въобще не ги изпълнява.

Ярък пример за това са обещанията, които даваха на българския народ след 1989 г. претендентите да поемат властта после 45-годишното комунистическо управление в България, и изпълнението, по-точно неизпълнението на тези обещания след поемането ѝ.

Какво всъщност се случи тогава, през 1989 г.? И продължава повече от 20 години да става, за да е все още актуален общественият дебат по така наречения **преход и преминане от диктатура към демокрация**.

През 80-те години на миналия век стана ясно, че комунизмът, обхванал не малка част от населението на планетата Земя и претендиращ да въведе общ световен комунистически ред, **се провали**.

Капиталистическата демократична система, като главен опонент на комунистическата, показва своето политическо и икономическо превъзходство и излезе победител в мирното съревнование. Тогава и **глухите** чува тътена от провала на комунизма като идеология, власт и управление. **Немите** проговориха, за да заклеят кървавата вендета по време на управлението му. **Незрящите** прогледнаха, за да го прокълнат за пепелищата, които остави след себе си, откъдето премина.

Тази повсеместна отрицателна оценка не остана незабелязана в бастиона на комунизма – Съветския съюз. За мозъчния тръст на старейшините – диктатори в Кремъл, не съществуваше вече проблемът как да бъде спасена системата, чийто край настъпваше видимо, а как да бъде съхранен кадровият ѝ потенциал, с който при определени условия да възстанови изгубените си позиции на световния политически пазар. **Дългогодишният им конспиративен и терористичен опит и Лениновата теза “Крачка назад – две напред” им отвори вратите за изход от създадената обстановка превантивно да се подготвят за времето, когато ще бъдат лишени от политическа власт.**

В какво се изразяваше тази подготовка?

– На отговорни места в редиците на предполагаемите наследници на властта им да бъдат инфилтрирани политически подготвени и предани на партията кадри.

– Не закъсня и промяната на известна част от идеологическото евангелие на комунизма в посока “омекотяване” на борбата срещу капитализма.

Не с удоволствие и за поука трябва да отбележим, че тези набелязани действия бяха изпълнени със завидно умение както в СССР, така и във включените след Втората световна война окупирани от него страни в Централна и Източна Европа, включително и в България.

В редовете на антикомунистическата опозиция в България, която взе властта след провала на комунизма, бяха внедрени кадрови разузнавачи на небезизвестната Държавна сигурност и подготвени за целта партийни функционери. За това безспорен принос имат страхът на хората от терора, който преживяха по време на комунистическата власт, и пагубната надежда, че някой ще свърши онова, което те сами трябваше да направят, като не допуснат в редиците на демократите тези бацили на разложението. Сега, разгръщайки страниците на изминалите 21 години, си даваме ясна сметка за случилото се тогава.

Наустина, тогава промяна имаше. Но каква, в какво се изразяваше и какво донесе тя на българския народ?

Първото и най-същественото беше това, че легитимира внедрените комунистически функционери, като борци за свобода и демокрация, на ръководни места в редовете на възстановените стари (отпреди 9 септември 1944 г.) политически партии и новообразуваните такива. Падна политическата власт на партийните секретари. Държавната собственост върху оръдията на труда, включително и върху средства на производство, се преобразува в частна и бе съсредоточена предимно в ръцете на предани на партията кадри. Звездата от партийния дом беше свалена. Приключи в основни линии ограбването на машинния парк на ТКЗС (кооперативните стопанства), който беше разпродаден пак на “наши другари” по цени, отговарящи на най-ниската стойност на българската парична единица – **един лев**. Върната бе земята на притежателите ѝ отпреди 9 септември 1944 г., но те бяха поставени в зависимост от новите притежатели на оръдията за обработването ѝ – машините, чийто монопол, в ръцете на комунистите, саботираше обработването ѝ и се превърна в пустееща. Границите се отвориха. Медиите на пръв поглед глобално се разкрепостиха, но всъщност обслужваха интересите на новосъздадения частен капитал, притежание на “партийните другари”. **Престъпността се разшири и способства за образуването на големи престъпни групировки, които осъществяваха дейността си не без участието на административната държавна машина, на която внедрените комунистически кадри бяха по върховете. С право се казва, че в България престъпността от мафиотски тип си има и държава.** Корупцията и престъпният трафик на хора придобиха неимоверни размери, наркоразпространението и контрабандата завладяха голяма част от пазара.

Той, народът, очакваше гражданското му и икономическо поведение да се определя **от силата на закона**, а не **от закона на силата – улицата и бандитите на организираната престъпност**. Очакваше с труд и гравитност да постигне благосъстояние за спокоен чо-

вешки живот, а дочака безработица и непозната за него бедност. Очакваше, че реалната политическа власт ще го защити от беззаконията, които бяха познати от 45-годишното комунистическо управление, а стана точно обратното – да се пази от беззаконията на самата власт. Очакваше, че политическата карта на България ще се чертае от знаещи и можещи отговорни граждани, а се оказа, че некомпетентността е приоритет на властта и днес.

Очакванията на българския народ за живота в освободилата се от оковите на комунизма негово Родина бяха съвсем други. **Като първо и основно очакване след промяната, подкрепено декларативно от дошлите на власт и от следващите ги идващи и отиващи си правителства, беше смяна на системата от тоталитарно комунистическа в свободно демократична. А това означаваше пълно очистване на властта в трите ѝ форми от комунистическата номенклатура, окопала се в нея.** Българският народ очакваше преминаването на затвореното, дирижирано стопанство към пазарно при равен старт на възможностите. Осъществи ли се това очакване и как можеше да се осъществи, когато главното ръководството в системата остана в ръцете на бившите ѝ носители.

Очакванията на народа за смяна на тоталитарно-комунистическия строй с демократичен остана мечта, защото провалът му беше закодиран предварително в московския, а по-късно и софийски, сценарий и **се извършваше от “демократи” с комунистическа закъска и тоталитарен привкус. Тук е мястото да си припомним декларацията на едн от “строителите на демократична България” Желю Желев, който заяви: “Аз съм и си оставам марксист!”**

Предельно ясно на целия български народ е, че преходът в България от комунизъм към демокрация се извършва под зоркия поглед на внедрените комунистически агенти, ръководени от преименуваната БКП в БСП. По този начин очакваната промяна бе тласната в посока, целяща запазване на влиянието на червените инфилтранти и компрометиране на демокрацията. Излишен е въпросът кой има полза от това. Не сме далеч от виждането, че за комунистическите кадри, внедрени във властта, подготвителният процес за започване на рекомунизация е завършил. В необозримо бъдеще следва да очакваме действия за узаконяване на пътя към реставрационни процеси, които днес все още плахо индикират. Някои ще възразят, че това е сън и фантазия при новите условия, при които е поставена България като член на ЕС. На тях нашият отговор е – не подценявайте връзката **време-пространство-идеология-власт**. Прочетете или препрочетете внимателно историческите материали преди и след 9 септември 1944 г. Съотнесете ги към датата 10 ноември 1989 г. и това ще ви открие смисъла и съдържанието на безпокойството и тревогата ни от носителите на властта днес. **Ние открито заявяваме, че българската свобода и демокрация, колкото и пестеливо да са ползвани, са в опасност.**

За да се излезе от това състояние, задължително трябва да бъде унищожена причината, която ги е създала, а не да се полагат усилия да се ограничават следствията от нея, с което нищо не се постига. Това означава задължително пълно очистване на властта от внедрената в нея комунистическа номенклатура още от зората на прехода и до сега.

Когато става въпрос за бъдещето на България, за нейния утрешен ден и равнопоставеността ѝ участие в интегрирана Европа, задължително трябва да бъдат изоставени личните пристрастия, емоции и лидеромански харизми. С разум и разбиране да се отнесем към отговорността си на граждани, като спрем да припяваме “45 години стигат!”, а с действията си да ги удължаваме, което вече направихме в изминалите 21 години.

БОРБА

Изселването на българите от България

(Мястото на Русия и Турция в този процес)

Онези народи оцеляват през вековете, които запазват своята земя, силата и способността си за самовъзпроизвеждане, традициите си, силния си морал и нравственост, наследени от предишните поколения. Когато ражданията спаднат под средната стойност на смъртните случаи, е вече налична опасността от загиване и изчезване на даден народ.

Във всички войни, които се водят между отделни племена, народи, държави и империи, основната цел, която се преследва, е унищожаването на хора, обезлюдяването на територии и тяхното завладяване, за да бъдат населени с население от победителите. Тази вековна човешка изява днес, във времето на глобализма, има друго лице, при все че крайният резултат е изчезването на народите с техните етнически и езикови особености.

Днес България изживява истинска катастрофа. Тя бе обезлюдена и продължава да се обезлюдява. Онова, което някои повествователи, политици и пр. писачи и говорители окачествяваха в недалечното минало, а техни последователи и днес окачествяват като национална катастрофа, е изява на българофобия в услуга на чужди имперски цели. Имperiите продължават да съществуват с променени одежди и “парфюми”.

Да бъде разбран и с надеждата, че четящият тези редове не ще се впусне да ги оценява от позициите на теснопартийните си знания, усвоени от партийните събрания, митинги, конгреси, брошури и пр., ще си послужа с факти от недалечното наше минало. Всяко обезлюдяване, изселване, разселване, напускане под един или друг предлог на бащиния роден дом, светия роден край и свещеното отечество е пагубно, убийствено

за рода и родината. Тези прояви на родоотстъпничество и последствията от тях за нас, българите, кристализирано намираме в публикациите на великия българин Георги Стойков Раковски.

По повод преселението на българи в Русия, и по-точно онова, което се реализира през 1860 г. във Видинския санджак, Раковски пише обръщение към кандидатите да се преселят в Русия под заглавие “Преселение в Русия или руската убийствена политика за българите”, отпечатана в изданията от него вестник, както и препечатана през 1885 г. в предговор от Захари Стоянов “Преселването на българите от Видинска, Кулска, Ломска, Белозградчишка и Берковска каази е само един конкретен случай от системната руска политика за обезбългаряване на България.”. Така в обръщението си Раковски съобщава:

1. От време же того Светослава до великого Петра българите никакви приятелски сношения не са имали с Русия.

От това време започва и отслабването на турската държава (империя). Руските войски често преминавали през земи, населени с българи. Всяко тяхно преминаване е съпроводено с най-големи опустошения и разорения.

2. От една страна, необуздаваното тогавашно редовно турско войнство... а от друга страна, руските войски още по-свирепи и по-немилоствиви от турците опустошавали са лозя, ниви, грабили овце, говеда и горили българските градове и села. А кога се връщали или победоносци, или победени, карали и отвличали са насила по няколко хиляди български домородства. По този начин са заселени българи и в Харковска губерния.

3. През 1812 г. русите достигат Шумен. Русия издава прокламация на български, отпечатана в Букурещ, да въстанат българите против Турция и в същото време гори градищата и селата им и насила закарва хиляди в Русия.

По това време са изградени, твърди Раковски, и разрушени Разград, Русчук и Свищов.

4. В 1828 г., когато руските войски достигат Одрин, “опустошават като скакалци ниви и населени места”. Опустошенията са от двете страни на Балкана. Мамарчев е изпратен под стража в Букурещ на разпит.

5. В 1854 г. руснаците минават при Силистра с прокламация към българите да въстанат, но загубват войната и на връщане откарват 13 хиляди семейства в Бесарабия. Прокламацията е подписана от Паскевич – генерал в руската армия.

Русия и Турция подписват договор за свободно преселване на българи в руската империя. По силата на този договор султанът издава ферман, в който се допуска преселване на българи в руските пустеещи райони, обезлюдени от руските войски при завладяването им.

От това се възползва руската дипломация. Руските консулства създават мрежа от платени агенти, които разпространяват сред хората, че трябва да се изселят от родните места, защото в противен случай насила ще бъдат изселени в Азия, обещават им поселване в същински рай, където ще живеят под скиптъра на православен руски самодържец. **От Русия идват мисионери с различни специалности, сред които и монаси, според Раковски с торби пълни с жълтици, с които подкупват отделни личности сред българското население. Освен уговорката за преселение същите тези мисионери издирват и вземат български древни ръкописи.** В услуга на тази тяхна дейност са и “безкнижници – попове, гаскали и чорбаджии” от българска страна. Тук следва да се припомни значимият принос на българските православни служители за

осъществяване на изселническата политика на българите от Русия и в Русия. В тази дейност с особени подвизи се проявява руският генерал граф Александър Викторович Рачински (1826-1876), който според Раковски е “человек с развратного поведения, познат с поведението си, за кой е срам човеку да си помисли, а камо да пише” (стр. 348 от том II – “Съчинения”, 1983 г.). Същият успява да осигури изселването на българите от 10-15 села от Одринско, както и във Варненския санджак. Негова е заслугата за несполучливо-то преселване на българи от Видинско.

Изселването на българите от Видинско е след като е подписана спогодба между руската и турската империи и с участието на васалното Сръбско княжество за преселване на българи в Русия, а от волжките и кавказки райони на мюсюлмани в Турция. За изселниците от Русия сред нашата общественост е наложено руското разбиране, че са татари и черкези. За руснаците черкези са всички мюсюлмани, живеещи в Предкавказието и в Кавказките планини, а от Волжка България са татари. Тяхното преселване в България става през есента на 1859 г., поради което местното население е трябвало да построи жилища и да осигури тяхната прехрана до реколтата на следващата година. Заселвани са в близост до селища, населени с българи. От Турция се изселят българи с кетан, в който се е описвало какво са взели и какво са оставили в родните си места.

Във Видинско кандидатите за изселване са 16 400 – вече с руски паспорт. Тези хора са продали всичко и в продължение на месеци чакат, както им е обещано от руското консулство, да ги извозят с параходи до новите места за живеене. Тяхното решение за преселение е подсилено от разказите на изселените от Русия “татари и черкези”, които, изплаквайки мъката си по родните места, описват същите като земни блажени кътчета. Най-сетне видинските **ново порусени българи** сами намират параход от Австрия и на 30 юни потеглят към мечтаната свобода и руската широта. Но... там, в Русия,

престояват докъм края на септември и се връщат обратно – пак на собствени разноси, като оставят в херсонския район и по пътищата 3100 българи, преселили се в други невидими светове (Д. Маринов. Политически движения и въстания в Западна България. Сб. Н. У кн. 2). Върналите се са болни, гладни, посърнали, почернели и убити духом.

Във възванието си Раковски веща: “Сички в такова едно място ще се разболеят и повечко от вас ще измрат. Какъв тежък грях вземат отгоре си.”

Това преселение остава тежък спомен у народната памет в продължение на десетилетия.

Преселените татари и черкези са работливи хора, намерили общ език с българите. Така например близо до с. Раковица е татарското село, а до с. Стропатица (сега Старопатица) – черкезкото. Мъжете вземат участие в земеделските работи на българите. В обещанията си те разкриват своите мъки и страдания от руси и турци. Това са трудолюбиви и услужливи хора. За това свидетелства и Мито Иванов Първанов – автор на “История на село Старопатица”, 1966 г. Неговият разказ е потвърждение на това, което слушах от моята прабаба, починала на 105 години през 1959 г. След 1860 г. следва ново преселване на татарите и черкезите от българските земи, но сега в Мала Азия. Двете империи – руската и турската, добре осъществяват имперските си цели.

Обезлюдяването на българските земи в ново време продължава с познатите вече методи – унищожаване на духовно извисените и интелектуално надарени синове на народа или приобщаването им към чужди интереси, довеждането на населението до икономически колапс, липса на средства за препитание, безработица и пр., и пр. Днешното състояние на обезлюдяване на българските земи от българи има следната последователност:

От 40-те години на миналия век малка част намират място за труд в чужди страни.

Изповядващи съветската комунистическа идеология бягат в Съветска Русия, повечето от които оставиха кости по концентрационните лагери на “светия социализъм”.

България приветства връщането на Южна Добруджа към Отечеството. Тя е съюзник на Германия, без да изстреля нито един куршум срещу съюзниците от антихитлеристката коалиция. В същото време е бомбардирана от самолети на антихитлеристката коалиция. Разрушени са къщи и квартали. Нанесени са огромни материални щети.

България е окупирана държава. Окупаторите съдействат за избиване – къде със съд, къде без – на интелигенцията, създателите на блага и на българския просперитет. Министри се убиват за това, че са съхранили 1,5 млн. бедни селяни да живеят в родните си места. При все че България е воюваща страна срещу хитлеристката армия до Берлин и Виена и е дала в жертва хиляди млади българи, не е допусната до мирните преговори. Нещо познато от историята от 1877-1878 г. Хиляди са вдовиците, сираците и почернените майки. Взема е цялата архива на министерства, фабрики и банки. Наложени са големи плащания, без да се зачетат загубите на България като участник във войната на страната на съюзниците.

Колективизацията, масовизацията, индустриализацията, принудителното изселване от родните места доведе до непрекъснат процес в продължение на десетилетия на обезлюдяване на българското село. Този процес към края на 70-те години на миналия век придоби необратим характер. Никакви партийни и правителствени мерки не можеха да го спрат. Безлюдни са Странджа и Сакар и цялата двукилометрова ивица от Резово-Кулата и от Кулата до устието на река Тимок. Настъпва времето на АПК, или както се ширеше сред народа сентенцията: “А пак каша, де”, а за управляващите “Апване, пийване и курвалък” или пък “Апашите парите крадат”.

Установен е руският принцип: да се плаща на мужика толкова, колкото го

вечерта да изяде и да изпие, за да гоїде сутринта отново да моли за работа.

Българинът е трудолюбив и пестелив. Все качества, които не е загубил и днес, за разлика от руския мужик, който иска да знае каква част от социализма е негова – мисъл, изказана като сентенция от един от основателите на социалистическата пропаганда в България. Пестеливостта на българина му позволи да спести милиони левове в държавната банка (ДСК). Сумата на спестяванията бе станала такава, че при нейното капитализиране рухваше и най-бавно развитата управленска система.

Последва поредният гворцов комунистически преврат. За дни и месеци в България се навъдиха милионери – комунистически лидери и дейци от различен ранг, и техните наследници тутакси се настаниха в най-престижните квартали по столицата и градовете на страните от Европа, Южна и Северна Америка. Работническата класа, или както я наричаха комунистите “гробоконача на капитализма”, беше захвърлена на улицата като използвана тоалетна хартия. Складовете бяха пълни със стоки, но в магазините, на пазара – нямаше и най-елементарното за човешкото съществуване. Милиони артикули се изнесоха и складираха в други държави. Спестяванията се блокираха, за да не ги видят никога вече спестявалите ги с лишения. Липсата на средства за съществуване принуди стотици хиляди да напуснат свещените отечествени места. Онези, които пък останаха, бяха обречени и ги последва бавна смърт. Освен това хората от онова време бяха от поколението, за което земята е ничия и за тях не струва и не значи нищо. Тяхното съзнание е облагано от интернационализма. Земеделието беше доведено до състояние, непознато за българите, в което основната тяга бе магарешката сила, а единствен инструмент за работа – мотиката. Това не е било никога в България. Магарето е било познато и тук-там отглеждано за лечение на болестта “магарешка кашлица”.

Ако това не е национална катастрофа, здраве му кажи.

Към тази обща икономическа обстановка трябва да се добави и обругаването на България от нароците се политици и журналисти, за които тя беше само “тази страна”.

В заключение пак ще си позволя да приведа мъдрите мисли на великия син на България Георги Стойков Раковски, отправени към преселниците от Видинско:

“Я! Смысле, мили българи, какъв тежък грях навличате на себе си, като отивате сами самоволно... Да оставите дяволи и бащини гробове?... Техните души и сенки ще преследват, дотогава... Де оставихте нашите кости?... Ние сме ви родили и отхранили, оставили сме ви домове и лозя, ниви и ливади и други... а вие оставате всичко да запустей... Знайте ли вие, че ние сме претърпели повече 400 години от делии, от кърджалии, от капсъзи, от убийства и грабежи и пак сме увардили бащиното и свято огнище... Никакво заплашване, никакво насилие не трябва да ви поколебай от местата ви... вие трябва като юнаци да предпочетете да пролеее кръвта си над гробовете на гедите и бащите си, а не да бягате” (из “Преселение в Русия или руската убийствена политика за българите”).

България крие в недрата си неща, които ви правят независими. В душите си носите духовността, която да ви възвиси. Изтрийте от душите и съзнанието си панславизма и пантюркизма, русофилицията и всякаква друга чужда филица, за да ви озрее звездата на България със своите непреходни лъчи. Изгонете между вас прегателите, независимо какво име носят и в какъв бог се кълнат. Приложете българското традиционно законодателство. Не допускате до столовете на властта самовнушилите си, че са политици, след като не могат да осъзнаят своите грехове като техните предшественици, осъзнали греха си с фатални последствия за България.

Подборките от “Обръщението на Раковски” направи Живко Куновски

Миро
Гергов,
зам.-председател на БНФ

Продължение от бр. 5

Дотогава, докато не са заплашени икономическите интереси на нашите избраници в парламента. А всъщност трябваше да им се увеличат заплатите на тези депутатчета за несвършената работа. Ето какъв парадокс се получава: "Аз няма да ви наказвам за лошо свършената работа в парламента, напротив, ще ви увелича заплатите заради несвършената работа"!

Българийо, родна мила, колко си ми скъпа и ограбена, за теб сълзи проливам, защото ти си ме родила. С теб се гордея и за теб ще умра! Това е моята болка.

Братя българи, позволявам си да ви запитам: Има ли между вас някой, независимо от цвѐта на кожата, образованието, религията, която изповядва, партията, в която членува, чийто майчин език е български, да отрече заплахата от дейността и ролята на неконституционната партия ДПС, петата колона според стратегията на турското правителство, изложена от Кемал Атаатюрк, и амбициите, които те преследват, и правителствата в България без изключение подпомагат реализацията на кемализма? Има ли българин, който не разбира, че ролята на ДПС – партия, основана по инструкции на БКП, е единствено да се използва като много важен фактор в изборите и от нея да зависи кой ще бъде на власт?

Има ли българин, на когото да не е известен планът "Баязид 2" – това е новото окупиране на България, следвайки плана на Кемал Атаатюрк, цитирам: "да се прилага турският национализъм, един народ, една държава, една нация? Тези земи (българските) са били наши и пак ще бъдат наши! Дедите ни са стигали дотам с оръжие, а ние ще стигнем с културата и напредъка си."

Как иначе да си обясним експанзията на ислямизма и прикриването на фактите (както правеха и комунистите и създаваха тяхна национална история по инструкции на Москва). В това отношение Доган се оказва много послушна марионетка и изпълнява последователно поръчките, които този път идват от Анкара.

България – родина мила

Нека да обърнем внимание и върху един друг, много съществен факт. На 12 юни 1990 г. Доган заявява на депутатите от ДПС Алеф Калец (моля да ме извините, ако неправилно изписвам името, аз съм българин, не разбирам турски): "Първата ми мисия беше да създадем партия! Втората ми мисия е да направя всички възможно от всички помаци да направя турци." – край на цитата.

Все още ли има съмнение у някой, че тази марионетка на комунистите си изпълнява добре мисията – не само, но и материално е възнаграждаван от тях (БСП) и без съмнение от турското разузнаване, което не е тайна за контраразузнаването на България. Но последните просто гледат сеир и си затварят очите.

Въпросът е **gokoza?**

Отговорът е: Докато ние не потърсим отговорност на правителството за националното предателство, в това число и на настоящия министър-председател Бойко Борисов. Нека си припомним отново – 2-н Борисов беше главен секретар на МВР и е трудно да повярваме, че той няма никаква информация относно дейността на Доган и ръководената от него партия. С какво се занимава българското контраразузнаване?

За допълнителна информация и потвърждение на изнесеното дотук, идете на компютъра си и потърсете в "Гугъл" документалния филм "Новото робство". Гледайте го внимателно и размишлявайте – къде се намираме и какво ни очаква.

Използвам случая да изразя нашата благодарност за смелостта на екипа на телевизия СКАТ да помогне на всички ни да чуем и видим фактите, които по друг начин не бихме могли. Това според мен е проява на патриотизъм! Тези хора си изпълняват дълга пред народ и родина!

Друг важен момент, на който бих желал да обърнем внимание, е Националният празник на България 3 март. Всяка година много българи в родината и по света по съвест празнуваме този празник. Но това, на което искам да се спра, е парадоксите, които се получават.

Защо се страхуваме да кажем – днес празнуваме годишнина от Освобождението ни от

турско робство, без да се притесняваме, че ще засегнем някого.

Това не се харесва на ДПС и най-вече на южната ни съседка. Докога и защо трябва да изопачаваме историческите факти само за да угодим на някоя наша съседка?

По случай 3 март – Освобождението ни от турско робство, една патриотка от българския военен контингент в Афганистан – майор Даниела Благоева, прави презентация и това не се харесва на турците, които изпълняват мисия също в тази страна. Изразяват своя протест и българския военен министър им се извинява.

Господин министре, на кого служиш и за какво се извиняваш? За това, че тя е демонстрирала своята национална принадлежност и има правото да направи това?

На турците (не на хората, а на политиците) не им харесва да им напомнят за геноцида, извършен над арменското население, но това също е неоспорим факт, който те трябва най-после да приемат и да се откажат от своята експанзионистична политика, вместо да си отзовават посланика от САЩ, Гърция, Армения и т.н.

Най-доброто и правилното е турското правителство да започне да издава учебници, в които да отрази историческите факти и да признае поробването на България, зверствата по време на петвековното робство, жестокото избиване на невинни хора в историческия Батак и т.н. Да каже истината на помаците – че са потурчени насилствено и тяхната родина е България, за което могат да се гордеят като потомци на един смел и трудолюбив народ. Що се отнася до религията, това е личен въпрос и всеки е свободен да направи своя избор. Право, което е защитено и от българската конституция.

Тук е ролята на Доган и ДПС да искат това от хората, които засяга. Кажете им истината, не ги лъжете и манипулирайте. Изопачаването на историята ще доведе до последствия, подобни на т.нар. възродителен процес. Поне досега се върши точно това – създава се излишно напрежение, което винаги може и ще доведе до нежелан конфликт, но не и до решение на проблема.

Това ли е вашата политическа платформа?

На германците може и да не им е приятно да се споменава, че Хитлер окупира 1/3 от Европа и изби милиони невинни хора в ла-

герите и на фронта, но те приемат факта и отбелязват 9 май като ден на победата над фашизма.

Време е да се прояви мъдрост в политиката, а не чувства. За съжаление в политиката няма поправителен изпит.

Братя българи, предстои ни много работа, за да излезем на правилната улица, да подобрим начина си на живот. Да кажем на политиците – **няма да ви позволим повече да ни манипулирате!**

Всеки влиза в политиката по свой избор и пред тях стои отговорността да служат на народа, който ги избира. Те си избират пътя, а ние им показваме посоката. Те работят за нас, поста не им се полага по рождение или наследство. Ако не сте честни и не сте сигурни в себе си за мисията, която е пред вас, не се кандидатирайте, правете нещо друго, не си играйте с хората, не купувайте техните души, купете мъката им и защитавайте тяхното достойнство!

В този аспект на Бойко Борисов му предстоят много изпити пред българския народ, за да се дипломира като политик, а не като шарлатанин. Да се надяваме, че осъзнава срещу кого се е изправил. Противниците му са силни, но тук не се изискват мускули, а политическа зрялост и мъдрост. Дали я има – времето ще покаже.

Предстоят му сериозни битки с претъпния свят, корумпирана и ограбена държава, безкомпромисна борба за прочистване на държавния апарат, в който има много замаскирани “патриоти” – от него зависи дали ще успее. Той много добре знае къде се крие злото и когато прави предизборните си обещания, включително и тук, в САЩ, ние му дадохме нашата безрезервна подкрепа, да се надяваме, че е осъзнал с какво се захваща. Ние наблюдаваме внимателно всеки негов и на другите политици ход. Никой от тях да не забравя, че е отговорен пред нас, гласоподавателите.

Засега ни остава оптимизмът, че България ще просъществува и това ще укрепи още повече нашата гордост и отново ще кажем: “Българин да се наричам първа радост е за мене”. Нека си припомним, че **обединението прави силата! Един за всички и всички за един! Да го направим за бъдещето на България!**

“Изпирането” на миналото или тъга по деветосептемврийския преврат

Спомням си, преди години прочетох коментар по повод проведена в София анкета от българска електронна медия, която журналистите наричат манифестация, само че виртуална. В нея бе посочено, че комунистическият преврат на 9 септември 1944 г. е избран от слушателите на медията за най-значимото политическо събитие на България. Вероятно е най-значимото събитие, ако сте успели да оцелеете. **Защото много не успяха.** За съжаление, много години след тихия, безкръвния 10-ноемврийски преврат, българският народ все още има трайни спомени за 9 септември 1944 г. Рухването на комунизма през 1989 г. изобщо не бе вписван в първата тройка на значимите политически събития в анкетата. В коментара недвусмислено бе подчертано, че все едно е да отдадеш историческа почит на Пилат Понтийски, а едва след това на Христа! Според коментатора причината за този резултат е онази прекрасна форма на двуличие, с която е **инфектирана** националната памет.

*Бихме искали да се присъединим към мнението на журналистите от медията, че когато след 1946 г. се приема западногерманската демократична конституция, един член на парламента и на конституционната комисия – Хайнц Крекелер, става и възразява срещу фундаменталното положение: Всяка власт произтича от народа. Защо ли? Заради паметта и **страха**. Придаването на абсолютен характер на народния суверенитет, казва Хайнц Крекелер, означава, че суверенният народ може отново да се откаже от демокрацията и да въведе диктатура. Трябва да има нещо, което да ограничава неговия суверенитет. Прозрението би трябвало да е на преживелите диктатурата в България. Безогледното преиначаване на истината в страната е в такива размери, че придобива вида на естествена репресия. **Дълбока, ментална, зловредна репресия.** Малцината, които са видели истината, мълчат.*

Според мен правилно в коментара бе отбелязан, че така умните млади хора се запознават с комунизма през едно публично “изпиране” на миналото. Оправдаване на комунизма с разкази за марципани, масло с какао, пасти, торти, смешни москвичи, униформени в училище и лоша естрадна музика. Куриози, за които хората си спомнят с умиление. А комунизмът съвсем не е това, някаква симпатична битова бедност, комунизмът не е просто липсата на кока-кола, а е военна диктатура, насилствен режим, репресия. Той е кървава грешка, изгубени животи на няколко поколения. Моите наблюдения показват, че младите, учениците, нямат и най-бегла представа за същността на миналото, което, както знаете, предопределя бъдещето. Те не помнят, че всички възможни институции на комунизма бяха фабрики на надзора, където се създаваше **коленичещият човек, зависимият**.

Наблюденията в последните години показват, че “грамотността на българите за собственото им комунистическо минало все повече се свежда до киселото зеле на терасата. А когато някой спомене за “народния съд”, любителите на домашната туршия учудено реагират.

И вероятно затова коментаторът на анкетата се обръща към историците в България, като посочва, че това е все едно да се изложат картините на художник в приют за слепи. “На кого му пука, че едно време масово са избивани хора заради единия различен светоглед. Днес нали има лъскави коли, френски сирена и козметики, хавайски почивки!?” А пък от камбанарията на малко останалите живи участници във военния преврат на 9 септември 1944 г. днешният ден е истинска победа, те са амнистирани и дори поздравявани, защото, ако **тогава е имало съпротива, то днес има носталгия по 45-те години тяхно управление**, или нещо като не осмисляне на истината, а простодушна прошка. Съгласен съм с коментатора на анкетата, че “за миналото не може да има прошка, може да има само разбиране, поучаване и знание”. **За съжаление в България превратът на 10 ноември 1989 г. не получи възхищението на публиката. “Защото нацията е заключена в опасни ментални дефицити и избира спомена за затвора, а не за свободата и оцеляването.”**

Константин Тодоров, Аризона, САЩ

693 млн. евро емигрантски пари са влезли в България

През 2009 г. в България са влезли 693 млн. евро емигрантски пари. Това се казва в доклад на Евростат. Документът твърди, че тези пари, пращани от чужденци на роднините им, са покрили до голяма степен дефицита по текущата сметка в страни от Централна и Източна Европа като България, Румъния и Полша. “Без тези парични потоци Румъния и Полша щяха да запишат съответно 55 и 54 на сто по-голям дефицит по текущите си сметки”, се казва в доклада. Евростат измерва и парите, които работещите в България чужденци изпращат на роднините си – миналата година те са били 11 млн. евро. Това поставя България в редицата на осемте европейски държави, които отчитат нетен приток на емигрантски пари.

В. “Сега”, 20 юни 2010 г.

9 септември 1944 г.

Най-черната дата в историята на България

На 7 септември 1944 г. Съветска Русия без повод и причина обяви война на България, след като през цялата война двесте страни бяха в редовни дипломатически отношения. Целта беше ясна. Още от по-рано болшевиките бяха решили да заробят България и чакаха само удобния момент да се приближат до границите ни. Българските комунисти, няколко хиляди души в цяла България, работеха конспиративно дълги години отвътре, напътствани от Георги Димитров, който по това време беше секретар на Третия интернационал в Москва. Каквото и да правеха обаче, комунистите не можеха да имат успех и затова те подириха прикритие. Такова намериха в лицето на няколко продажници от групите “Пладне” и “Звено”, с които още преди 9 септември образуваха така наречения Отечествен фронт. Тази организация не беше нищо друго, освен едно конспиративно съзаклятие срещу Родината ни и срещу народа ни.

На 8 септември Червената армия навлезе в България като завоевател, без да срещне съпротива. Това не ѝ попречи обаче още с влизането си да започне преследвания, грабежи, терор и убийства на цивилното население. Същия ден вечерта в София отечественофронтовците образуваха, с подкрепата на Москва и крепени от щикове на влязлата в страната вражеска армия, ново правителство – правителство на Отечествения фронт, създадено по-рано под егидата на Георги Димитров и с лозунга, че в България се била възстановила свободата и демокрацията. Всъщност никой не бе питал българския народ, а напротив, съставянето на новото правителство бе станало точно против неговото желание и воля. По това време България имаше едно демократично правителство, съставено от най-видните представители на земеделската партия – Муравиев, Гичев и Б. Димов; от представители на демократическата партия – Н. Мушанов, Ал. Гиргинов и др., и от представители на още някои демократични партии в страната. Отечественофронтовците свалиха от власт именно това демократично правителство и то с помощта на една чужда сила – болшевишката войска, заграбиха властта, против волята на народа ни, и със сила – терор и убийства, заставиха българския народ да им се подчини. Правителството от 9 септември 1944 г. не беше нищо друго освен едно комунистическо правителство, както и Отечественият фронт не беше нищо друго освен едно взето от комунистите име, което им послужи за параван. Лицата от “Пладне” – Г. М. Димитров, от “Звено” – К. Георгиев, и останалите бяха се продали на

Антикомунистическо шествие в София

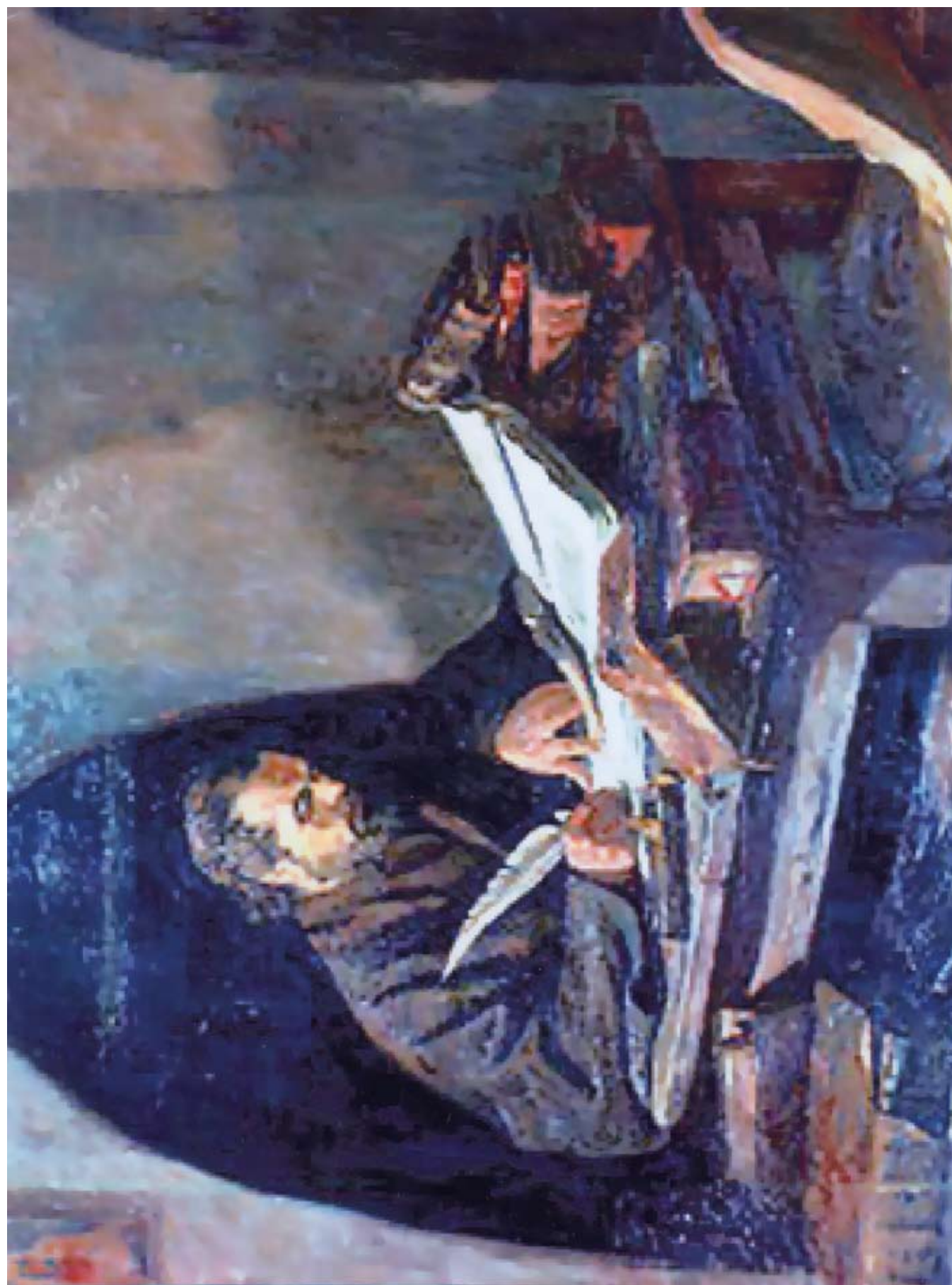
комунистите и станаха жалки оръдия в техните ръце. Ролята на тия господа бе по-долна и по-гнусна, отколкото на самите комунисти. Престъплението, което тия продажници извършиха, бе по-голямо, отколкото това, което направиха комунистите. Те – пладнярите и звенарите – излъгаха българския народ, че на 9 септември не комунистите завземат властта и фактически стават мост да се настани в България комунистическата власт. България и българският народ изпаднаха под едно черно и незапомнено в историята робство – робство, което никъде в света не бе виждано. Датата 9 септември 1944 г. беше най-черната дата, която българите преживяха, и тя се записа с черни букви, които нищо не може да изтрие в историята на нашата Родина.

Поробителите на България – болшевиките и българските комунисти, заедно с техните съдружници отпреди 9 септември и съучастниците им след 9 септември – пладнярите, звенарите и още някои личности и малки незначителни групи, заляха страната ни с кръв, за да удавят надигащата се народна съпротива. Те арестуваха законните регенти и назначиха противоконституционно свои чиновници за регенти, като поставиха и самия цар под домашен арест. Бяха арестувани и после зверски избити законните министри, народните представители, хиляди и хиляди чиновници, офицери и видни граждани и селяни. От затворите бяха пуснати криминалните престъпници, които с червени знамена навлязоха в селищата и станаха господари на улицата. Към тях се присъедини и една сива маса от лумпени и нехранимайковци – привърженици на новата власт. Ужас обзе всички. Вартоломееви ноци настъпиха. Свободата, честта, имотът на гражданите бяха отнети и погазени. Концлагери бяха създадени навсякъде и там бяха хвърлени стотици хиляди противници на комунизма. Над хубавата ни родна земя бе стъпил болшевишкият ботуш и мачкаше, убиваше всичко, което не е с него – а не бяха с него всички българи, целият наш народ. Комунистите оцапах до лакти ръцете си в братска кръв – същото направиха и техните съдружници пладняри и звенари. Никога с нищо никой от тия престъпници не ще може и няма да може да измие кървавите петна и черното петно, което 9 септември лепна на челото на всички, които го доведоха и поддържаха.

На 9 септември всяка година българският народ скрито и тайно, със стиснати юмруци и проклятие повтаря клетвата си да се бори против болшевишкия поробител до крайна победа – до освобождение. На същия този ден българската национална емиграция, прокудена от Родината поради кървавия червен терор и пръсната сега по всички свободни страни на Запада, издига глас на протест и също повтаря клетвата, която е дала – да не намери покой, да не спре борбата за свобода дотогава, докогато издъно не бъде изкоренен комунизмът и завинаги не бъде прогонен от България.

Боже, помогни ни!

1985 г., САЩ

248 години от написването на

ИСТОРИЯ СЛАВЯНОБЪЛГАРСКА (1762 г.)

2011

Български национален фронт, ИНК.

ЯНУАРИ

31
1 2
3 4 5 6 7 8 9
10 11 12 13 14 15 16
17 18 19 20 21 22 23
24 25 26 27 28 29 30

ФЕВРУАРИ

1 2 3 4 5 6
7 8 9 10 11 12 13
14 15 16 17 18 19 20
21 22 23 24 25 26 27
28

МАРТ

1 2 3 4 5 6
7 8 9 10 11 12 13
14 15 16 17 18 19 20
21 22 23 24 25 26 27
28 29 30 31

АПРИЛ

1 2 3
4 5 6 7 8 9 10
11 12 13 14 15 16 17
18 19 20 21 22 23 24
25 26 27 28 29 30

МАЙ

30 31
1
2 3 4 5 6 7 8
9 10 11 12 13 14 15
16 17 18 19 20 21 22
23 24 25 26 27 28 29

ЮНИ

1 2 3 4 5
6 7 8 9 10 11 12
13 14 15 16 17 18 19
20 21 22 23 24 25 26
27 28 29 30

ЮЛИ

1 2 3
4 5 6 7 8 9 10
11 12 13 14 15 16 17
18 19 20 21 22 23 24
25 26 27 28 29 30 31

АВГУСТ

1 2 3 4 5 6 7
8 9 10 11 12 13 14
15 16 17 18 19 20 21
22 23 24 25 26 27 28
29 30 31

СЕПТЕМВРИ

1 2 3 4
5 6 7 8 9 10 11
12 13 14 15 16 17 18
19 20 21 22 23 24 25
26 27 28 29 30

ОКТОМВРИ

31
1 2
3 4 5 6 7 8 9
10 11 12 13 14 15 16
17 18 19 20 21 22 23
24 25 26 27 28 29 30

НОЕМВРИ

1 2 3 4 5 6
7 8 9 10 11 12 13
14 15 16 17 18 19 20
21 22 23 24 25 26 27
28 29 30

ДЕКЕМВРИ

1 2 3 4
5 6 7 8 9 10 11
12 13 14 15 16 17 18
19 20 21 22 23 24 25
26 27 28 29 30 31

Докога?!

Все накрая се влачим. Закъсняваме все – в събуждане, съвестяване, опомняне и действие. Все наопаки вървим.

От що ли е туй? Защо все ни хулят и тъпчат? Има къде по-щур от нас и противни, но “кръшкат” си те и тече им животът, донейде приемлив.

Сякаш е бомба взривена в ума, сякаш потоп е в душата бездушна, сякаш... безкраен е низ от “тъпизъм”, продажност?!

Отучват човека да мисли, да сее просвета, да тачи природата свята.

Кой е виновен за всичко това? Кой се прикрива зад приказки мазни, зад слухове, сприи, венгета?!

Измислени хора с измислени факти – измислено целят се в нас! И хич и не искат да гишаме тук...

Превръщат ни всички в отпагък, боклук!...

Това е!...

Навсякъде по места комунистите са на власт до девето коляно.

Не е вярно, че “текат демократични промени”. Те използват и умишлено поддържат тази заблуда, за да хвърлят вината за тяхната безскрупулност и престъпност над народа ни върху измислени и фалшиви причини.

Не демокрацията, която я няма, е крива, а техните еврейски нагони за власт, богатства и недосегаемост.

Това, което продължават да правят, е вчерашното, но с други средства – не пряко физическо унищожение, а финансово-икономическо и психо-емоционален геноцид над малко останалите здрави национални сили на българина с цел да го дозатрият напълно.

Безработица, глад, мизерия, болести, смъртност, много ниска и филтрирана раждаемост, уродливост на индивида и обществото, порочни страсти и повсеместна деморализация на човешкото същество и общество!

Това е истината!

Другото е лъжа и измама – пепел в очите на хората.

Димитър Бутански :

Докога?

УНГАРИЯ ПРИРАВНИ КОМУНИЗМА С НАЦИЗМА

Парламентът на Унгария приравни престъпленията на комунизма към Холокоста и забрани тяхното отричане, предаде ИТАР-ТАСС. Съответната поправка на наказателния кодекс беше приета от парламента. **Затвор от една до три години заплашва всеки, който отрича както Холокоста, така и престъпленията на комунизма, който ги поставя под съмнение или намалява степента на тяхната сериозност.**

Поправката бе внесена от управляващата дясна консервативна партия ФИДЕС, която на изборите миналия месец спечели две трети мнозинство. По време на предизборната кампания един от главните лозунги на ФИДЕС бе обещанието да приравни престъпните деяния на комунистическия режим към тези на нацисткия. През февруари тази година бившата управляваща коалиция от социалисти и либерали одобри закон, забраняващ отричането на Холокоста. Сега десницата забрани отричането на престъпните деяния на комунистическата система.

По време на унгарското въстание срещу комунистическата диктатура през октомври-декември 1956 г. загиналите и ранените унгарци от двете страни са съответно 2652 и 19 226 души.

МОЛДОВА ОБЯВИ ДЕН НА СЪВЕТСКАТА ОКУПАЦИЯ

Той ще се отбелязва на 28 юни, предаде ИТАР-ТАСС. Съответният указ бе подписан от временния президент Михай Гимпу. Указът задължава местните власти да организират на тази дата възпоменателни мероприятия. На 28 юни преди 70 години съветската армия влезе в Бесарабия (днешна Молдова), връщайки я в границите на Русия от 1918 г. Молдова ще забрани думата “комунист” в имената на партиите, както и сърпа и чука като съветски символи, пише молдовското издание на в. “Комсомолская правда”. Този въпрос ще бъде разгледан на специално извънредно заседание на парламента, на което ще бъде изслушан доклад, осъждащ комунистическия режим.

ПУТИН ОСЪДИ СТАЛИНСКИТЕ ПРЕСТЪПЛЕНИЯ СРЕЩУ ПОЛША

Руският премиер Владимир Путин осъди сталинските репресии в словото на мемориалния комплекс „Катин“, където заедно с полския си колега Доналд Туск отбеляза 70-годишнината от избиането на 22 000 полски военнослужещи, извършено от сталинските тайни служби. „Не може да има оправдания за такива престъпления, в страната ни е дадена ясна политическа, правова и нравствена оценка за злодеянията на тоталитарния режим. И тази оценка не подлежи на ревизия“, изтъкна още Путин, цитиран от ИТАР-ТАСС. Той не спомена поименно Сталин и окачества като лъжа опитите да се стовари върху руския народ вината за разстрела в Катинската гора, намираща се в Смоленска област. След възпоменателната церемония Путин и Туск преговаряха в Смоленск за стимулиране на двустранните отношения.

На снимката: Владимир Путин и полският премиер Доналд Туск положиха венци в Катинската гора. Зад тях се виждат първият полски президент след падането на комунизма Лех Валенса и Тадеуш Мазовецки, първият посткомунистически премиер на Полша.

У нас, в България!

ДЕВЕТИ СЕПТЕМВРИ НА 21 ВЕК

Георги Кадиев

Станах член на БСП през 2005. В този смисъл съм социалист от и на 21 век. И днес, ден преди празнуването на 66-годишнината от 9 септември 1944, си зададох въпроса каква е оценката ми на тази дата от гледната точка на този век. Не историческа оценка, нямам образованието за това, а като послания, минали през десетилетията на годините.

Девети септември ни учи на солидарност, съпротива, морал и готовност за риск за идеите ни, визия за изграждане на едно бъдеще. Девети септември създаде нова държава и ново общество. В което раснаха и израснаха поколения българи.

Вярно е, този тип държава и този строй претърпяха крах. Но необходимостта от същите неща: солидарност, съпротива, морал и визия е същата и днес.

Солидарност да разбереш социалните нужди на обществото в нашата относително бедна държава. Съпротива да се бориш за преодоляване на тези недостатъци, често с цената на загуба на лична кариера, възможности, здраве. Морал да не се предаваш и продаваш, да си готов на саможертва. И визия как искаш да изглежда партията ти, обществото ти, държавата ти, която ще оставим на нашите деца.

Всеки може да се поучи от това. Независимо дали комунист, социалист, демократ или убеден антикомунист. Защото това са универсални човешки ценности, нужни в 21-и век не по-малко, отколкото тогава. На онзи Девети септември.

81 ПОЛИЦЕЙСКИ ШЕФОВЕ – ЧЛЕНОВЕ НА ДС

Общо 81 са полицейските шефове, които са работели за бившата Държавна сигурност, сочат първите резултати от проверката на Комисията по досиетата. Досега са проверени 376 души от общо 6219 началници.

ПЕТИМА ДЕЙСТВАЩИ ГУБЕРНАТОРИ – АГЕНТИ

Петима действащи областни управители са били агенти на Държавна сигурност. Това е показала проверката на Комисията по досиетата на областни и заместник-областни управители за принадлежност към структури на бившата ДС. Проверени са 483 лица. С досиетата се оказали действащите областни управители на Варна (Данчо Симеонов – на снимката), Бургас, Благоевград, Русе (Пламен Стоилов) и Сливен (Марин Кавръков) и двама заместник-областни управители – на Перник (Георги Шарлачки) и Враца (Валентин Литов).

Обхванат е периодът от 1990 до 2010 г.

В. "Република"

Наистина докога?

Залезът на “столетницата”

Загубата на БСП на последните парламентарни избори доказва за последен път, че докато една лява партия не скъса окончателно и завинаги с болшевизма, е обречена на гибел. Основаната от Димитър Благоев Българска социалдемократическа партия стоеше здраво на собствените си крака благодарение на своя авторитет, а не на помощта на чужда сила. Тя беше много близка до западноевропейската социалдемокрация и не търсеше подкрепа от външни сили. Но след нейната болшевизация, процес, започнал след 1923 г. под натиска на сталинския Коминтерн и особено на неговия председател Г. Димитров, бавно, но сигурно БСДП се отдалечава от западноевропейските леви ценности. Не е тайна, че Благоев решително се е противопоставял на една безсмислена братоубийствена война с инспирираното от Коминтерна Септемврийско “антифашистко” въстание. Какъв антифашизъм, когато той (на Мусолини-Джентиле) се появява на европейската политическа сцена в края на двайсетте години, а Хитлеровият нацизъм (националсоциализмът, а не фашизмът!) се появява в началото на трийсетте години. Безкрайно огорчен и смазан от непрекъснатите нападки на Г. Димитров за недостатъчната болшевизация на партията, Благоев заболява и почива през 1924 г.

Преименуваната вече БКП с чисто болшевишко ръководство (с малки изключения) става верен сателит на сталинската ВКП(б). Болшевизмът е едно уродливо политическо явление, водещо своето начало от Ленин. Във формален аспект привържениците на Ленин били с един повече от тези на Мартов. Така неговите последователи стават болшевици, а Мартовците – меншевици. По-страшното е, че е напълнен със съдържание от жестокия човеконенавистен сталинизъм, чиито основни инструменти са насилието и демагогията (“Нет человек, нет проблем!”). **Болшевизмът е бащата на останалите тоталитарни системи на управление – италианския фашизъм и германския националсоциализъм. Още по-трагично е, че българският болшевизъм (комунизъм) надмина по своята жестокост и безскрупулност дори и съветския в някои отношения. Ето и няколко факта.**

Непосредствено след 9 септември 1944 г. в България гостува видният руски и съветски учен проф. Державин, който спасява своя колега – българския учен проф. Арнаудов, от грозящата го смъртна присъда.

В интерес на истината трябва да споменем, че за масовите убийства след 9 септември 1944 г. в България най-голяма вина е имал Георги Димитров, който директно е нареждал от Москва кой да бъде убит.

Малко се знае, че Тодор Живков е поискал от Брежнев освен отровата и човек от КГБ, който да убие големия български писател Г. Марков, на което Брежнев отказал.

Основна причина за съветската инвазия в Чехословакия през 1968 г., която “съсече” Пражката пролет (социализма с човешко лице на А. Дубчек), пак бе Тодор Живков. Той единствен от останалите комунистически вождове предлага варианта за въоръжена намеса в Чехословакия на провело се тогава Варшавско съвещание.

За голямо съжаление мнозинството от българските комунисти както в централните, така и в местните органи бяха чиста проба болшевици. БКП нямаше поддръжката на огромната част от българския народ. След 9 септември 1944 г., ако не бяха съветските танкове, един “файтон партизани” нямаше да могат да вземат властта и болшевишката БКП нямаше да управлява 45 години. Най-ярко доказателство за това е, че в първите парламентарни избори след 9 септември опозицията, начело с Никола Петков, категорично печели изборите, въпреки съветските танкове и натиска на БКП.

За голямо съжаление рецидивите на болшевизма се проявиха в тактиката и стратегията на реформиращата се уж БКП в БСП. Разбира се, подходът е съвсем друг, но перфиден, чрез демагогия и популизъм, защото с тотално насилие вече не става в България – член е на НАТО и ЕС. (Комунизмът е хубава идея, но е утопична, непостижима, защото противоречи

на основния закон на Всевишния – за строгата индивидуалност и неповторимост на всяка една личност.)

Ето някои основни направления, в които БСП проявява чист болшеvizъм:

1. **Вместо да потърсят истинските виновници** за хилядите жертви на комунистическия тоталитарен режим, включително и възродителния процес, ръководството на БСП се скри зад фасадата на колективната отговорност или си изми ръцете с ДС. А кой им нареждаше? Потърси ли се някаква отговорност от членовете на политбюро и ЦК? Напротив, техните синове и внуци пак са във властта и парите. А така ли постъпи экс президентът на Полша Квашневски – бивш секретар на воеводски комитет на ПОРП, който създаде комитет на репресираните в Полша с ранг на министерство и потърси съдебна отговорност от виновниците за невинните жертви на комунистическия режим в Полша. А тези жертви бяха много по-малко от жертвите в България. Така се постъпи и в останалите посткомунистически страни. Затова днес те са много по-напред от нас.

2. **Тандемът Младенов-Дуканов** създаде противоконституционната партия ДПС начело с доносниците на ДС Доган, Лютфи и т.н. с тайната уговорка да поддържат БСП и да провалят СДС. Рецидив на болшевишката БКП, която още преди 1989 г. толерираше турския елит в България (“Да си турчин комунист”). Те още тогава имаха неписани права и привилегии.

3. **БСП внедри свои хора в СДС на всички нива**, които зад фасадата на “нещерния антикомунизъм” (“Долу, червени боклауци” и т.н.) разсипаха СДС. Най-големият им “троянски кон” се оказа Иван Костов, който чудесно си изпълни задачата да разбие СДС и да унищожи БСДП. Сега има за задача много перфидно (задулисно) “да мъти водата” на ГЕРБ.

4. **След провала на СДС, за да завършат сатанинския си план, БСП поканиха царя** да оглави дясно правителство, но Станишев взе да го “плюе” за имотите. Когато обаче НДСВ падна от власт и БСП едва набра 85 депутати от 240, по стар болшевишки маниер Първанов създаде тройната коалиция, само и само БСП да остане във властта. Станишев забрави за незаконните имоти на царя и взе да го възхвалява, защото без НДСВ кабинетът Станишев преждевременно щеше да падне и тогава и 40 депутати нямаше да могат да вземат на миналите парламентарни избори.

5. **Защо след като БСП бе най-влиятелната в тройната коалиция, Станишев даде цялата власт на Доган?** С какво чувство за национална гордост Първанов се извини на турския премиер в Турция за възродителния процес, където надали имаше и един случай на невинно убит. Забрави ли, че не той, а турците трябваше да ни се извинят за кланетата в Батак, Перущица и т.н.

6. **Защо в миналия парламент БСП не подкрепи Резолюцията за геноцида над арменския народ?** Защо Сергей Дмитриевич Яков (Станишев) кокетира с Русия, мислейки, че Путин е папа Льона (Брежнев). Явно иначе хитрият Сергей не разбра, че Путин не е болшевик и не го интересуват никакви братски партии, освен националните интереси на Русия и на руския народ. Малко хора знаят, че родът на Путин е дворянски. Дворянинът Путянин е бил гясната ръка на император Николай II. Не случайно именно Путин реабилитира царското семейство. Нещо, което не направиха нито Горбачов, нито Елцин.

7. **Как е възможно “социалната” БСП заедно с партньорите от тройната коалиция душмански да са крали и лъгали народа по време на кабинета Станишев**, което вече се доказва с неоспорими факти? На всичко отгоре да се приеме Закон за амнистията, която да оневинява извършителя за безстопанствено отношение към гържавната собственост, свързано с големи загуби за гържавата. В Европа и Америка ги чака затвор с дълги присъди, а в Китай ги бесят на площада.

Безспорно и в БСП имаше честни и почтени хора, но днес вече ги няма. Някои от тях дълбоко разочаровани от Централното ръководство на БСП се оттеглиха напълно, а други гласуваха за други партии. Крайно време е в България да се създаде нова демократична партия по европейски образец. Само тогава България може да се измъкне от блатото, в което е затънала до гуша, и да просперира.

Ц. Цанински – председател на областния съвет и член на ЦС на Съюза на репресираните от комунистическия режим в Шумен

Съгби

Покана за разговор и изповед на една типична пенсионерска съгба

Чуйте ме, господин президент!

В един полски филм едно дете искаше да разкаже на президента за проблемите си, защото по детски го смяташе за умен, добър и всесилен човек. С такова чувство и с подобна надежда се обръщам и аз към Вас, господин Президент на България, и тъй като си мисля, че трябва да знаете повече за поданиците си, Ви представям моите спомени и моите терзания.

Бях единствено дете на трудолюбиви и честни селски хора, които ме научиха на труд. Още не можех да си нося торбичката с яденето, когато ме изпращаха с една съседка да паса кравите и биволите. Майка ми й даваше торбичката и казваше: "Нека дойде с тебе, Вато. Карай я да завръща и твоите. Тя е послушна." И аз тичах по цял ден и цяло лято.

При завършването на прогимназията директорът връчи дипломата най-напред на мен от четиримата пълни отличници. С такъв успех завърших и средното си образование и дойде време да кандидатствам за следване. Баща ми, след като доста години беше частник, беше влязъл в ТКЗС заради мен, но пък дядо ми не беше влязъл и на всичко отгоре беше лежал в затвора за "не издължени държавни доставки". За да ми дадат добра характеристика, трябваше да изпълня комсомолското поръчение да гледам пилета в птицефермата на ТКЗС. Не искам да си спомням при какви условия работех. С две големи кофи на кобилица по десетина пъти на ден носех вода за пилетата от геран, който се намираще на повече от километър от птицефермата. Имах чувството, че потъвам в земята. Като спомен от това време ми останаха разширените вени на краката.

Завърших химия в Софийския университет. По време на следването, след изпита по западен език, един господин подбра група студенти и започнахме да се готвим за преподаватели по химия на френски език в езикови гимназии. Така наред с химията изучавах и френска литература и френска граматика.

Имах възможност да работя в големия град, но тъй като обичах родното си село и родителите си, станах учителка в близко населено място. По молба на химичка от същото село й отстъпих химията уж за една година и останах преподавателка само по френски език и така беше в продължение на седем години, след което ме поканиха (тогава изразът беше "изтеглиха ме") в големия град, за да преподавам химия на френски език в езиковата гимназия. Там работих до пенсионирането си, след което се върнах на село, за да запазя къщата от разграбване след смъртта на майка ми и на баща ми.

При изчисляването на пенсията ми през декември 1994 г. отрязаха малко от полагащия ми се размер заради наличието на таван. След 1996 г. обаче сринаха пенсията ми и тя падна под средната за страната. Смених трите години на базисния период, но увеличението беше минимално.

Докато беше жив съпругът ми, се оправяхме с двете пенсии, но след смъртта му сега, заедно с вдовишката добавка, получавам 125 лв. Нямам право на социална помощ, защото надхвърлям с един или два лева границата.

Човек мисли, че си е осигурил старините, а излиза, че някой си играе със съдбата му. Колкото правителства се смениха, толкова шамара получихме. Къде по света го има това?

Ще кажете, че щом живея на село, трябва да си произвеждам. Точно това правя, занимавам се с растениевъдство и животновъдство и дори гледам пчели, но как бихте се почувствали, господин Президент, ако един ден отидете на пчелина си и установите, че кошерите ви са откраднати? Как бихте понесли откритието, че през нощта агнето ви е заклано в градината и отнесено, а полицията не може нищо да установи? Или пък ако видите, че картофите са извадени, доматиите и чушките обрани и царевицата е изрязана заедно с мамулитите? Ако измерят маслен градус на биволското ви мляко 3,2, а след изследване в лаборатория градусът се окаже 10,8?

Един ден ще си отида от този свят огорчена, но с чиста съвест, защото отгледах и възпитах две дъщери, които не пият, не пушат и не ходят по кафенетата, а са ученолюбиви и трудолюбиви. А каква учителка съм била може да се разбере от стотиците писма и картички от учениците ми и от наградите, които съм получавала.

Страдам, когато някой ми каже: “Язык ти за образованието! Аз съм без образование, но пенсията ми е два пъти по-голяма от твоята.” Докато аз съм се готвила да стана добър специалист, те са трупали стаж. Нямам нищо против физическия труд, но искам да се знае, че не е лесно да се изправиш пред приети с конкурс ученици и да им преподаваш на чужд език.

Изплаках до известна степен мъката си, господин Президент, и ви каня, ако се интересувате от съдбините на хората долу, да ми дойдете на гости. Ще ви покажа забележителностите на едно китно в миналото село. Ще видите строена още през турско черква с прекрасни стенописи, използвана от бившето текезесе за свинарник. Ще посетите в центъра на селото една ограбена след кончината на селския поп черква. Ще ви заведе на Камарата, където иманяри от цяла България търсят укрити по време на турското робство съкровища. Ще минем покрай кръчми, в които получаващи социални помощи пият и играят на карти. Ще видите руините на бившето ТКЗС. Боли ме, че построеното с толкова труд сега е превърнато в паметник на глупостта.

Та, моля Ви, господин Президент, върнете размерите на пенсиите, които получавахме навремето, защото заслужено ги получавахме.

Цвета Банкова, с. Камено поле

Президентът отговаря на публикация в “Трета възраст”

Скъпа госпожо Банкова,

Благодаря ви за доверието и за трогателния разказ за Вашия нелек живот, отразен на страниците на в. “Трета възраст”, бр. 22 от 2006 г.

Давам си сметка, че хора като Вас пострадаха най-много от обратите на прехода и от начина на провеждане на реформите. Независимо от сериозния си принос в изграждането на страната ни, днес те носят най-тежкия кръст на промяната. Съзнавам колко несправедливо е това и колко тежка е отговорността на държавата, на нас – политиците.

Конституцията на Република България не предоставя на държавния глава финансовите, законодателните и властовите възможности да изпълни Вашата молба в края на писмото и да “върне” размерите на пенсиите, които заслужено сте получавали навремето.

Мога обаче да Ви уверя, че като човек и държавник се чувствам лично ангажиран да съдействам за такава промяна в пенсионната система, която би гарантирала на всеки български гражданин достойни доходи и спокойни старини. Имал съм неведнъж възможността и инициативата да поставям пред обществото и институциите тези проблеми и никога няма да се уморя да настоявам за онези политически и законодателни решения, които ще стопят дълга ни към възрастните хора на България.

Само преди броени дни, на 10 юли т.г., отново призовах правителството и управляващата коалиция да подготвят план и да започнат постепенно и с предимство да увеличават пенсиите. Надявам се предприетите положителни стъпки от началото на годината да бъдат задълбочени, за да се постигне напълно желаното от нас отношение към хората от третата възраст.

Искам да Ви уверя, че при първа възможност ще се възползвам от поканата да Ви гостувам в красивото Камено поле – едно от най-древните селища на планетата, и да разговаряме по всички въпроси, които споделяте в писмото си.

Георги Първанов, президент на Република България

Господин Президент,

Сигурно ще ми кажете, че нещата не са толкова прости!

Да, но не са и за прости хора. С това не искам да ме разберете криво. Това не се отнася за Вас и за много от ръководните личности в държавата и в обществото. Нямате обаче житейски опит и познанията за нещата, които се случиха, и лошото е, че нямате представа и за което ни очаква.

Ако умните и можещи кадри на България не вземат съдбините на държавата и народа в свои ръце и да организират по нов начин икономиката, включително и селското стопанство, българинът като нормално човешко същество ще изчезне от Земята!

В заключение ще кажа и следното за себе си, без да искам с това да демонстрирам, че съм “всезнайко”, защото всичкото, което изразих по-горе, е с едничката цел да предизвикам размишление у всеки българин, където и да се намира по земята, върху негативните проблеми, сполетели държавата и народа ни, и най-вече да се вземат всички мерки за тяхното ликвидиране, за да се нормализират нещата за доброто на младото сегашно и бъдещо поколение на скъпата ни родина – България.

Съвременник съм на всичко, което е станало от 1939 г. (откогато помня подробно, роден съм на 18 февруари 1928 г.).

Така се случиха нещата, че с трудовата си дейност и общественно-политическия си живот имах възможност да наблюдавам, да участвам и да анализирам и оценявам всичко, което стана, особено след 9 септември 1944 г., до днес.

Много неща станаха и не зависеха от нас – българите, но не е оправдание и обяснение, че сега нещата не са добре и няма изгледи да се подобряват. И за да не са добре нещата, пак ще повторя, вина имат всички кадри, които овладяха “властовите позиции” в държавата и обществото и некомпетентно, да не кажа, некадърно управляват всички процеси в държавата!

Копие от настоящото ще изпратя и на редакцията на в. “Трета възраст”, и то не за да бъде публикувано, нямам такова намерение, а да подкрепя тоя вестник, който достойно воюва и защитава правата на пенсионерите и желае час по-скоро, поне за настоящите и бъдещи пенсионери, да възтържествува справедливостта и размерът на пенсиите да осигурява нормален и здравословен живот на ония достойни българи, които с труда си и потта си са работили за благото и бъдещето на България и българския народ.

Разбира се, за да се случи всичко това, което мнозина желаем, нужно е да се създадат всички условия в пределите на майка България – всеки неин гражданин от сутрин до вечер като пчеличка да създава блага за себе си и за подрастващите, немоощните и болните членове в обществото.

И както в пчелния кошер няма място за търтеи, така и в държавата и обществото трябва да се въведе пълна нетърпимост към “търтеите с човешки образ”.

Марко Събев Чимпирев, адвокат

Личности

Рагетел за съединението на България

Габрово и габровският край е дал плеада възрожденци и строители на нова България. Един от тях е Левкийският епископ Гервасий. Роден в Габрово през 1838 г. в многолюдно семейство, Генчо Георгиев, каквото е светското му име, учи в училището на Цвятко Денев и Илия Грудов. След завършването му започва работа в чехларска работилница да учи занаят. Бързо усвоява занаята при най-добрия габровски майстор. Генчо напуска родното Габрово и отива в Пиргон, където продължава образованието си. Призован за духовно служение на поробеното отечество, се отправя към Света гора. Става послушник в Хилендарския манастир, където приема монашеството под името Гервасий. Учи в реномираното гръцко бого-

словско училище, където получава солидно образование. В Хилендарския манастир с многочислено монашеско братство Гервасий се ползвал с уважение, спечелено с неговото всеотдайно служение, доброта, богословска подготовка, сговорчивост, предприемчивия габровски дух.

След известно време ръководството на манастира изпраща йеромонах Гервасий за духовен изповедник на християните в Асеновград (тогава Станимака). През 1867 г. става игумен на Араповския манастир “Св. Неделя”. Тук организира и открива училище за българчета от Пловдивската епархия. В това просветно огнище са се учили стотина деца. Много от тях след това са станали свещеници, учители и просветни дейци. В

манастира е намирал безопасно убежище Васил Левски и много други дейци за националноосвободителното дело.

За достойно служение е ръкоположен за епископ с титлата Левкийски. Назначен е за викарий на пловдивския митрополит Панарет.

През 1876 г. епископ Гervасий застава начело на Пловдивската епархия в много трудни и размирни времена. Априлското въстание е удавено в кръв и пожарища. Развилнелият се поробител след ограбване унищожава селищата в пламъците на огньовете.

Гervасий става неуморим защитник на хората, атакува турските управници за злодеянията. Търси европейските дипломати да моли милост за българското население в епархията, за защита на справедливата им кауза. Чрез английския генерал консул Юджийн Скайлер настоява да се състави международна комисия за разследване на турските зверства в Пловдивско, за ограбените и опожарени селища, безмилостното клане

на деца, майки, старци. Европейските правителства откликнали незабавно. Изпращат анкетъори. Картинамата, която те виждат, е зловеща, трудно описуема. В резултат на това европейските правителства издигат глас против жестокостите.

Гervасий организира хора да събират помощи за оцелелите пострадали люде. Обикаля пловдивските зандани и успява да спаси мнозина невинно задържани от явна смърт българи. Неуморимата активна дейност на епископ Гervасий предизвиква негодувание от местната турска власт, подозирала го дори в съучастие с въстаниците. По нареждане на Пловдивския мюхтариф Хамид паша го отвеждат в Цариград и го поставят под строго наблюдение. Едва след подписването на Санстефанския мирен договор Гervасий се завръща у дома – през април.

След Освобождението участва активно, наред с организирането на църковно-народна и просветна дейност, и в политическия живот на Източна Румелия. Води агитационна и организаторска дейност за Съединението. Това изключително дело се увенчава с успех. Съединението се извършва на 6 септември 1885 г., когато Левкийският епископ Гervасий управлява Пловдивската епархия и е един от много дейните участници.

От 1897 г. до смъртта си през 1919 г. Гervасий е Сливенски митрополит. През цялото време на служение на църква, народ и държава той полага големи грижи за духовното развитие на нацията и защита на националните интереси.

Роденият в Габрово висш български духовник и общественик митрополит Гervасий е възрожденец с крупен принос за националното ни осъзнаване, запазване на православната ни вяра и укрепване на новата българска държава.

БНФ в действие

Инициатива на БНФ, Инк., в Бъфало, САЩ

От 7 до 14 юни се отбелязва Седмичата на поробените народи. Както всяка година, така и тази тя бе тържествено отпразнувана в Бъфало. На тържеството присъстваха хора от 18 националности, включително от Северна Корея, Виетнам, Камбоджа и Китай. На тържеството присъстваха над 250 души. Тази седмица на поробените народи се празнува още от президентството на Айзенхауер по закон, приет от Конгреса и Сената. Тържеството бе предавано по телевизията и отразено в пресата. На него бе избран за десети път г-н Миро Гергов за директор.

На снимката – пред развените знамена на поробените народи г-н Миро Гергов след избора му за директор.

Осемдесет години

Посвещава се на Миро Гергов

Осемдесет години цели
ти водиш огнена борба,
а твоите идеи смели
сега блестят като звезда.

Със тебе българи тръгнаха
да търсят светлата съдба
и като лъвовете летяха
към тази сладка свобода.

Със пламъка на Легиона
геройски ти се закали
и светла огнена корона
над тебе смело се яви.

Разливай смело светлината
във всяка българска душа,
за да изчезне тъмнината
и грейне светла свобода.

Със твоите мечти крилати
лети към новия живот,
да има само дни благи
за българския славен род.

Желая дълго да живееш,
да сбъднеш своите мечти
и волна песен да запееш
за светлите си бъднини.

4 март 2010 г.

Кирил Крумов, Враца, България

Не на забравата

*Никола
Начев,
София*

За агитпропчиците и селкорите

Наслушахме се, начетохме се и се нагледахме за това колко лошо е гнешното правителство и как с всеки изминал ден ни завличат в бездната, от която няма излизане. Подобно нещо беше характерно за агитпропчиците и селкорите по време на почти половинвековното комунистическо робство. Но гнес тези “журналисти” задължително трябва да си сверят часовниците и ако искат да се наричат журналисти, трябва да се равняват по журналистите отпреди “светлата дата 9 септември 1944 г.”.

Друг път няма. Те може би не знаят имената им. Това са журналистите Райко Алексиев, Кожухаров, Крапчев, Стефан Танев и още много техни събратя по перо, манталитет и чиста съвест. Всички те отразяваха безпристрастно и обективно събитията и фактите по това време. Тях не ги блязниха финикийските знаци, нито други материални облаги, които биха имали, ако изопачат съвестта си. След горната дата самозвани и полуграмотни люде се захванаха по нареждане на тяхната любима БКП за нелеката

журналистическа професия. Знаем какво поднасяха вестници като “Работническо дело”, “Отечествен фронт”, жълтото “Земеделско знаме” и такива, които се бяха появили на книжния пазар в провинцията. Оценка за това какви са били те и как са си вършили работата трябва да даде като негативен пример факултетът по журналистика при Софийския университет “Св. Климент Охридски”, като посочат и това как трябва да се отнасят днес към отговорната журналистика. Защото журналистиката е един изключително прецизен барометър за факти и събития, които са актуални. Не трябва да се забравят факти и събития, които са от миналото.

Така например някои от сегашните журналисти споменаха за кръвавите събития в страната ни, след като беше окупирана от съветските войски и когато беше наредено чрез Г. Димитров от Москва да се ликвидират без остатък “монархофашисти”, фабриканти, лекари, адвокати, архитекти, инженери и други, неслъгасни с кому-

нистическите идеи. Днес от прекръстената БКП на БСП (за кой ли път тя сменя фирмата си, но не и съдържанието си) се надигат гласове от “отговорни партийни другари”, които безсрамно заявяват, че “такива били времената”.

Нито капка свян, нито угризение на съвестта им или поне да поискат извинение за жертвите, които без съд и присъда избиха. Но ще добавя, че за определените се за “журналисти” тези теми не са интересни, а ги смятат и за излишни. Но те трябва да знаят, че в България все още има и ще има хора, които няма да спрат да повдигат тази черна завеса за черното комунистическо минало, което знаем как, но нека още веднъж го споменем – с терор успяха да властват почти половин век. И така, господа бивши агитпропчици, определили се за журналисти, и селкорите – за кореспонденти, пак ще повторя, че е време да си сверите часовниците. Не мърсете професията журналист.

Пишат ни

Уважаеми господин Спасов,

В статията “Истината за фалшивия демократичен преход” (бр. 4 от юли 2010 г. на сп. “Борба”) г-н Павлин Сирашки сочи най-същественото и това какво да се прави:

Преразглеждане на приватизационните сделки! Соци се, че при бившия главен прокурор

Никола Филчев всичко, разграбено от държавата, е над 30 милиарда лева (значи са и повече), а в държавата са постъпили само 3 милиарда лева! Това значи, че ако е така, може ли да се приеме, че във фискалния резерв не са постъпили 27 милиарда лева?

Соци се, че четири партии и организации не са участвали в разграбването на държавното имущество през фалшивия и измамнически демократичен преход?

Е, не трябва ли националните ръководства на тези партии и организации да застанат начело в борбата за разкриване на престъпните деяния? Не трябва ли към тях да се включат и отделни граждани с широка специалност и висок морал?

Народът чака!

С уважение: Калчо Калчев, Стара Загора

Нови книги

Спасителният бряг на красотата

За мнозина новата поетична книга на Димитър Бутански ще се стори странна и дълго ще търсят обединяваща тема в нея.

В нея авторът е повече лирик, отколкото бунтар и въпреки че все още има теми, от които кръвта му ври и той никога не се примирява, то тези теми не преобладават в книжката. Акцентът е върху топлотата, надеждата и вярата.

Чрез книгата си авторът ни кани в поетичния свят на надеждата – да се намерим, да се събудим и да повярваме в Достоевското “Красотата ще спаси света!”. Тази красота, която е спасителен бряг и за поета Бутански.

In memoriam

Да споменем тези дни големия български общественик, родолюбец, творец в литературното творчество, поет и трибун, страдалец от комунистическата репресия, неумолимия български легионер

ХРИСТО СПАСУНИН

Починал след тежко боледуване в Тетевен на 87-годишна възраст на 15 септември 2010 г.

За него знаят и редица наши дейци зад граница, с които Христо поддържаше най-тесни връзки.

В своя жизнен път със слова, стихове, светли дела се утвърди като символ на патриотизъм и вяност на гражданския си дълг, един достоен гражданин на Самоков, Тетевен и България.

Мир на праха му!

ПРИСЪДА

Не ме упреквай, че те будя
във вечния ти сън за кратко,
далеч от бащин дом прокуден,
от твоите убийци, татко!

Аз трябва с теб да поговоря!
Синовно моля те – ела!
Далече от двулики хора,
ела на Черната скала!

И там, на твоята Голгота,
за миг възкръснал за живот,
на твоя верен син в живота
ти дай му своя бащин вот!

Че само твоят вот единствен
и мойта съвест са присъда,
когато дните си прелиствам:
що бях, какъв съм и ще бъда!

Открито ще вървя в борбата
без страх, без подлост, лицемерие,
че жертви иска свободата
и бащиния вот – доверие!

Хр. Спасунин

Бел. ред. – баща му К. Спасунин е убит и хвърлен от Черната скала след 9 септември 1944 г.

СКРЪБНА ВЕСТ

На 23 юни 2010 г. почина

Г-ЖА ЖИВКА АРСОВА

Живка е съпруга на покойния Лука Арсов – дългогодишен председател на БНФ в Ниагара Фалс – Канада. Те и двамата са били членове на СБНЛ в България до 9 септември 1944 г. и лични приятели на д-р Иван Дочев.

На погребението присъстваха около 100 души от Канада и Америка. Също така и от Бъфало – Америка, начело със зам.-председателя на БНФ, Инк., г-н Миро Гергов. Погребението се извърши в черквата “Св. Иван Рилски” от отец Тодор Грозданов.

Вечна да бъде паметта ѝ.

Миро Гергов

На 20 август след тежко боледуване намери упокоение в Господа

СВЕЩЕНОИКОНОМ БЛАГОЙ ТОПУЗЛИЕВ

Дългогодишен свещеник към българския катедрален храм “Св. св. Кирил и Методий” в Ню Йорк.

Роден е на 12 юни 1946 г. в Кърджали, в свещеническо семейство с пет деца. Ръкоположен е за свещеник на 8 ноември 1969 г. от тогавашния Пловдивски митрополит Варлаам.

Започва свещеническото си служение в храм “Св. Георги” в Кърджали още като студент в Духовната академия в София. Осъден за антикомунистическа пропаганда и агитация, излежава пет години и половина в Старозагорския затвор. След като през 1976 г. излиза от затвора, служи като свещенослужител в пловдивските храмове “Св. Спас” и “Св. Неделя”. През март 1989 г. е екстрадиран със семейството си от страната. От 2000 г. е свещеник при българската православна църковна община в Ню Йорк и служи в митрополитската катедрала “Св. Кирил и Методий”.

Опелото бе отслужено на 26-и август в старинния храм “Св. Неделя” в Пловдив от Негово високопреосвещенство Пловдивския митрополит Николай. Погребението се състоя на Централните пловдивски гробища.

История славянобългарска

ПОСЛЕСЛОВИЕ

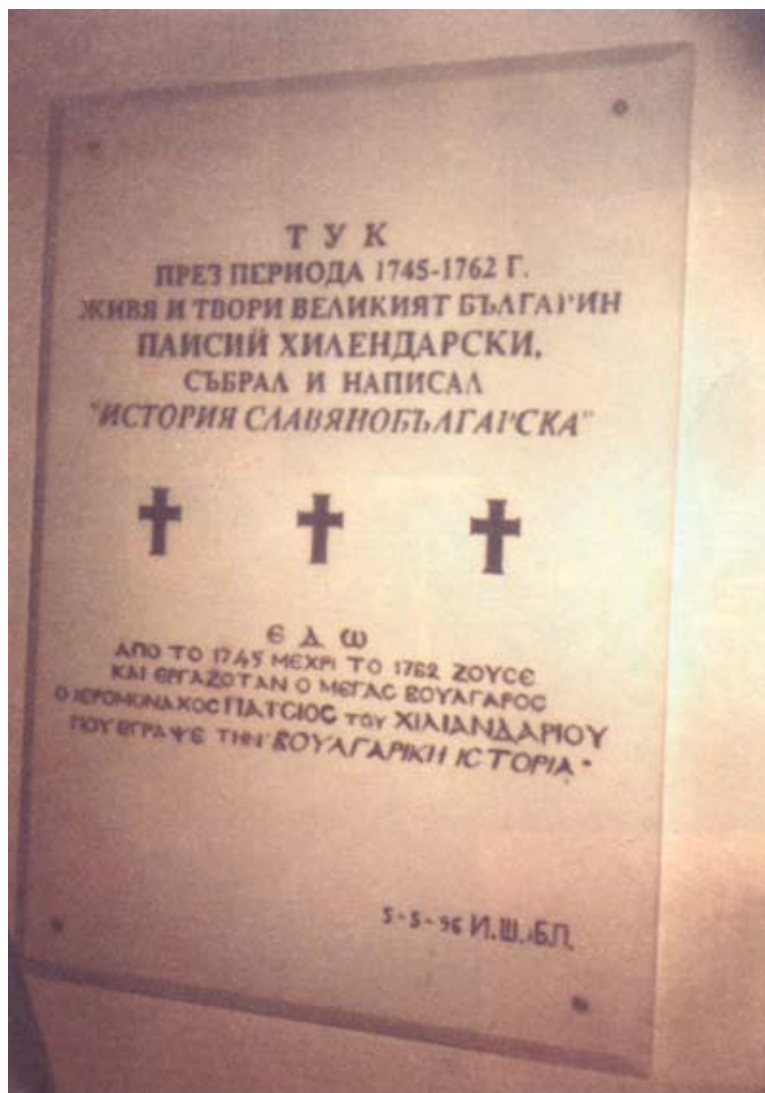
Аз, Паусия, йеромонах и проигумен хилендарски, събрах и написах, от руските прости речи преведох на българските и славянски прости речи. Разяждаше ме постепенно ревност и жалост за моя български род, че няма наедно събрана история за преславните деяния от първите времена на нашия род, светци и царе. Така и много пъти сърбите и гърците ни укоряваха, че нямаме своя история. Аз видях по много книги и истории написани много сведения за българите. Затова положих много труд за две години да събирам по малко от много истории; и в Немска земя повече с това намерение ходих. Там намерих Маврубировата история за сърбите и българите, накратко за царете, а за светците никак не писал. Бил латинин, не почитал българските и сръбските светци, които просияли после, когато латините се отделили от гърците. Но и за сръбските светци пише лошо и скрива, а за българските никак не се споменава. Така аз презрях своето главоболие, от което много време страдах, така и от стомах много време боледувах – това презрях поради голямото желание, което имах. И от много време погребаните и забравени неща едва събрах заедно – написах речи и думи. Не съм учил никак нито граматика, нито светски науки, но за простите българи просто и написах. Не се стараех според граматиката да нареждам речите и да намествам думите, но да събера заедно тая историйца.

И я съставих в манастира Хилендар, при игумена Лаврентия, мой роден брат от една майка и по-стар от мене; той тогава имаше 60 години, а аз – 40. В това време Хилендар даваше данък на турците три хиляди гроша и беше задлъжнял 27 хиляди гроша. И имаше голям смут и несъгласие между братята. Затова не можах да изтърпя това в Хилендар, излязох и дойдох в Изограф и там намерих още много сведения и писания за българите. Прибавих и завърших казаните неща в тая историйца в полза на нашия български род, за слава и похвала на нашия господ Исус Христос. Нему подобава всяка слава, чест и поклонение с безначалния му отец и пресветия, преблагия и животворящ негов дух, сега и винаги и във вечни векове. Амин.

(Текстът е предаден на съвременен книжовен език по зографския ръкопис, обнародван от проф. Йордан Иванов: *История славяноболгарская*, собрана и нареждана Паусием иеромонахом... Стъпки за печат по първообраза Йор. Иванов, София, 1914.)

БЪРБА®**ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ**

*Само тази плоча напомня къде е била килията, в
която Паисий Хилендарски пише “Историята”...*

Толкова години са царували и са били славни и прочути по цялата земя и много пъти са взимали данък от силни римляни и мъдри гърци, и царе, и крале са им давали своите дъщери за съпруги, за да има мир и любов с българските царе. От целия славянски род най-славни са били българите, първо те са се нарекли царе, първи те са имали патриарх, първо те са се кръстили, най-много земя те са завладели.

Така у целия славянски род били най-силни и най-почитани и първите славянски светци просияли от български род и език, както и за това подред написах в тая история. И за това българите имат свидетелство от много истории, защото всичко е истина за българите, както и споменах.

Паисий Хилендарски,
Из “История славянобългарска”

**Въра
Сила
Суверенитетъ**

Печатъ: Отечество ООД